

цаго Бога весьма нелицеприемль, и не поношающаго, и дастся ему. Просите же съ върою, ничто же сумняся. (Іак. 1. 5, 6).

в) Въ толко важно дѣло никой не трѣбѣ да ся оставя на самаго себе, нѣ — да ся посевѣтува отъ чловѣка благоразумна и истинно Благочестива. А най-повече неопытнѣ-тѣ ювоша има нуждѣ отъ руководитель, кой-то бы му показаль опасность-тѣ заедноже и пѣтя, кой-то е по-лесенъ за него, отъ колко-то други-тѣ.

г) При само-то разсѣжденіе за избираиіе-то състояиіе, трѣбѣ да обжрне вниманіе на свои-тѣ вѣншы обстоятелства, на душевны-тѣ и тѣлесны силы, на недостаткы-тѣ и склонности (Лук. 14. 28) и т. д.; и да ся неоставя надълго въ недумѣиіе и перѣшнѣиіе, а трѣбѣ да избере това състояиіе, кое-то му ся представя по-съобразно съ вѣншны-тѣ обстоятелства. съ дарованія-та, силы-тѣ и склонности-тѣ му, и въ кое-то му е по-лесно да ся спаси; а другояче тоя, кой-то надълго неможе да ся рѣши да си избере състояиіе, неможе да направи и никое добро, както говори Екклісіастъ: *Блудый вътра, не степѣ; и сматрляй во облацѣхъ, не пожнетѣ* (гл. 11. 4).

§ 224. *Обязанности-тѣ относительно за избираиіе-то състояиіе.*

Когато вече ные выберемъ състояиіе; то ные смы длѣжни твърдо да вѣрвамы, че то е назначено-то отъ Самаго Бога. И тая увѣренность е основателна; понеже тоя, кой-то е ветѣпиль въ коедабыло състояиіе по зрѣло-то размышленіе и съ упованіе на Бога, не може да ся съмнясева, че Самъ Богъ е устроиль тоя му жребій. Както и да бы ветѣпиль нѣкой въ коедабыло състояиіе (званіе) съ собственнѣ-тѣ си воліѣ ли, или и неволею (като напр. за престѣпки нѣкога отдавать въ военнѣ службѣ), може да найде тишинѣ и отрадѣ на себѣ, ако испѣлнява по надлежащій ходъ свой-тѣ обязанности на свое-то званіе. Св. Іоаннѣ Дѣствичникъ пише: «да ся не гнусимъ отъ оногова, кой-то ся е стрѣклъ отъ мѣръ, или да не осѣждавамы онова (монашество), когато нѣкой принудително го е «пріяль отъ обстоятелства-та. Случвало ся е да видимъ, че сѣмя «нечаянно наднало на земліѣхъ-тѣ и приносило е много цвѣтія и обилъ «ленъ плодъ; както и още ся е случвало да видимъ, че единъ по «другъ потрѣбѣ ходиль въ врачевнѣнѣ, нѣ обхожданиіе-то на лекаря «откакъ усвоило надъ него воліѣ-тѣ, отзело лекаще-то перде отъ «очи-тѣ му и свободиль ся той отъ мрака. И неволно-то въ другы «было твърдѣ задобровольно» (сл. 1. 18).

Кой-то ся е научиль да ся отрыча отъ самъ себе, и, по примѣра на Іисуса Христа, да бѣва кроткъ и смиренъ въ сѣрдце-то, той може да счита всяко иго благо и всяко бремя легко. Има такви, кои-то сѣ ветѣпили неразмысленно или по принудженіе въ нѣкое званіе. Ако имъ е възможно безъ нарушеніе-то закона Божій да преминувать въ друго званіе, — то нека преминувать; нѣ ако ся ненарушава законъ-тѣ Божій и обѣщанія-та, дадени Богу и отношенія-та къмъ ближны-тѣ, — то тѣи сѣ длѣжни да прибавять къмъ себѣ и думы-тѣ на Блаженнаго Августина: «макаръ и да не си при- «званъ въ това званіе, нѣ направи, за да бждешъ призванъ; сир. «така живѣй като че си дѣйствително призванъ въ настоящее-то